

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **Národního bezpečnostního úřadu**, se sídlem v Praze 5, Na Popelce 2/16, za účasti **H. V.**, zastoupené JUDr. Milošem Fiedlerem, Ph. D., advokátem se sídlem v Praze 1, Revoluční 1, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2004, č. j. 7 Ca 315/2003 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Stěžovatel **je povinen** zaplatit účastnici na nákladech řízení částku 2150 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Miloše Fiedlera, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne ze dne 30. 7. 2004, č. j. 7 Ca 315/2003 - 34, rozhodl podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) o zastavení řízení a uložil stěžovateli povinnost zaplatit účastnici H. V. (dále jen „účastnice“) náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že dne 12. 5. 2004 mu bylo doručeno zpětvzetí žaloby účastnice, která se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ministra obrany ze dne 1. 12. 2003, č. j. 978/2003-3939/BP, jímž byla zamítnuta její stížnost proti oznámení Ministerstva obrany, odboru bezpečnostních prověrek ze dne 14. 10. 2003, č. j. 13106-33/2003-3939, o nevydání osvědčení podle § 36 odst. 3 zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných skutečností“). Jelikož byl tento úkon učiněn ještě v době, kdy o žalobě nebylo rozhodnuto, městský soud řízení zastavil. O

nákladech řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 3, věta druhá s. ř. s., neboť v důsledku rozhodnutí Kolegia na úseku ochrany utajovaných skutečností (dále jen „Kolegium“) ze dne 15. 3. 2004, č. j. Kl 7/2004, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra obrany ze dne 1. 12. 2003, č. j. 978/2003-3939/BP, vydal ředitel stěžovatele (dále jen „ředitel NBÚ“) dne 6. 4. 2004 oznámení č. j. 1998/2004-NBÚ/07-SO, jímž vyhověl stížnosti účastnice, zrušil rozhodnutí ministerstva obrany ze dne 14. 10. 2003, č. j. 13106-33/2003-3939, a věc vrátil stěžovateli k novému projednání a rozhodnutí.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal zmatečnost řízení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť městský soud nezkoumal po celou dobu řízení, zda podmínky řízení trvají, dále nepřezkoumatelnost podle písm. d) citovaného ustanovení, a to zejména z hlediska zmatečného označení účastníků řízení, a nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení podle písm. e) citovaného ustanovení, neboť ještě před podáním účastnice ve smyslu § 47 písm. a) s. ř. s. došlo k situaci, kdy nebyly splněny podmínky řízení, a soud měl proto žalobu odmítnout. Po rozhodnutí Kolegia totiž již nebyly splněny všechny podmínky řízení, protože v předmětné věci vznikla překážka věci rozhoduté. Dále stěžovatel namítal, že v předmětné věci nešlo o „pozdější chování žalovaného“, které má na mysli § 60 odst. 3 s. ř. s. Ředitel NBÚ je totiž rozhodnutím Kolegia vázán, a proto nemohl jednat jinak než že rozhodnutí o nevydání osvědčení zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Na postavení Kolegia nelze nazírat jako na postavení a rozhodování správního orgánu, neboť má povahu nezávislého tribunálu v pojetí čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech vyhlášené sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb., a za situace, kdy účastnice uplatnila opravný prostředek jak u soudu, tak u Kolegia, a Kolegium v této věci již rozhodlo, měl městský soud žalobu odmítnout. Stěžovatel také namítal nesprávné označení strany žalované a tedy strany povinné k náhradě nákladů řízení. Na napadeném usnesení je takto označen stěžovatel a nikoliv ředitel NBÚ, který je příslušný k rozhodování o stížnostech proti nevydání osvědčení podle § 36 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných skutečností. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a žalobu odmítl.

Účastnice ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podmínky řízení před městským soudem byly splněny, nešlo o věc rozsouzenou, poněvadž řízení o žalobě probíhalo souběžně s řízením o opravném prostředku před Kolegiem. Pro posouzení chování stěžovatele je irrelevantní, zda k uspokojení účastnice dospěl na základě svého správního uvážení či na základě rozhodnutí jiného orgánu, které pro něj bylo zavazující. Napadené správní rozhodnutí bylo vadné a tudíž v daném případě nezákonné a stěžovatel pouze napravoval svá předchozí pochybení, resp. pochybení svého právního předchůdce. V projednávané záležitosti stěžovatel plně vyhověl požadavku účastnice, když zrušil žalobou napadené správní rozhodnutí, a z tohoto důvodu tato vzala svoji žalobu zpět. V takovém případě má nárok na to, aby jí stěžovatel nahradil náklady, které účelně vynaložila pro uplatňování svého práva. Pokud jde o označení stěžovatele, ponechala plně na úvaze soudu, zda přichází v úvahu postup podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Závěrem navrhla zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost, nebo její odmítnutí pro nepřipustnost v souladu s ustanovením § 104 odst. 2, 3 a 4 s. ř. s. a požadovala, aby jí soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení v souladu s platnými právními předpisy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem ke skutečnosti, že napadeným rozhodnutím městského soudu bylo řízení o žalobě zastaveno, mohl Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí přezkoumat pouze z hlediska jeho zákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a nezabýval se důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, tj. důvody uvedenými v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.

Námítku stěžovatele, že po rozhodnutí Kolegia nebyly splněny všechny podmínky řízení, protože vznikla překážka věci rozhodnuté, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl.

Jak vyplývá z § 159a odst. 5 ve spojení s § 64 s. ř. s. překážka věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicatae*) brání tomu, aby věc, o níž bylo pravomocně rozhodnuto, byla v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky, a popřípadě jiné osoby, znovu projednávána. Překážka věci pravomocně rozhodnuté patří mezi tzv. negativní procesní podmínky, ke kterým soud přihlíží kdykoli za řízení, a je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a stejných osob. Předpokladem pro to, aby soud návrh odmítl z důvodu překážky *rei iudicatae* je existence předchozího pravomocného soudního rozhodnutí. Rozhodnutí Kolegia však nelze považovat za soudní rozhodnutí, neboť Kolegium nepatří do soustavy soudů České republiky (viz čl. 91 Ústavy a § 8 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů), a proto se v dané věci nejednalo o překážku věci rozhodnuté.

Rovněž druhá námítka stěžovatele směřující proti výroku o náhradě nákladů řízení je podle Nejvyššího správního soudu nedůvodná.

Vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má podle § 60 odst. 3, věta druhá s. ř. s. navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Citované ustanovení nerozlišuje, jaká byla příčina chování odpůrce po podání návrhu, zda jednal na základě vlastního uvážení nebo byl např. vázán právním názorem vysloveným jiným orgánem. Rozhodující je pouze výsledek, tj. bylo-li jednání odpůrce důvodem pro zpětvzetí návrhu navrhovatelem. V daném případě byl ředitel NBÚ právním názorem vysloveným v rozhodnutí Kolegia ve smyslu § 77j odst. 1 zákona o ochraně utajovaných skutečností vázán, a proto zrušil rozhodnutí ministra obrany ze dne 1. 12. 2002, kterým byla zamítnuta stížnost účastnice proti oznámení Ministerstva obrany o nevydání osvědčení podle § 36 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných skutečností a věc vrátil stěžovateli k novému projednání a rozhodnutí. Téhož výsledku se domáhala účastnice podanou žalobou. Je tedy mimo jakoukoliv pochybnost, že žaloba byla vzata zpět pro pozdější chování stěžovatele.

Za neopodstatněnou považuje Nejvyšší správní soud také námítku týkající se označení stěžovatele v žalobě.

Podle ustanovení § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

V daném případě bylo rozhodování o stížnosti účastnice v r. 2003 v pravomoci ministerstva obrany, resp. ministra obrany, a s účinností od 1. 1. 2004 přešla tato pravomoc na stěžovatele, resp. ředitele NBÚ. Protože stěžovatel je podle zákona č. 2/1969 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ústředním orgánem státní správy (dále jen „ústřední orgán“), neexistuje nad ním v organizaci veřejné správy instančně vyšší správní orgán, který by mohl jeho rozhodnutí přezkoumat. V ústředním orgánu o řádném opravném prostředku, jímž je v daném případě stížnost, rozhoduje vedoucí tohoto orgánu. Rozhodoval-li o stížnosti proti rozhodnutí orgánu I. stupně ředitel NBÚ, jedná se stále o jeden a tentýž ústřední orgán a je pouze rozdílné, komu z hlediska jeho vnitřního organizačního uspořádání zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat v I. stupni a o stížnosti. Městský soud proto ve svém rozhodnutí správně ve smyslu § 69 s. ř. s. označil za žalovaného stěžovatele. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2004, č. j. 6 A 11/2002 - 26.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a účastníci, která měla ve věci úspěch vznikly náklady řízení v souvislosti s právním zastoupením ve výši 2150 Kč, tj. odměna za 2 úkony (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání soudu) podle ust. § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a 2 x 75 Kč náhradu hotových výdajů podle § 13 citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu